Dimarts 22 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 4,31-37): En aquell temps, Jesús baixà a Cafarnaüm, ciutat de la Galilea. I els ensenyava els dissabtes. I estaven meravellats de la seva doctrina, perquè la seva paraula era amb potestat. I en la sinagoga hi havia un home que tenia un esperit de dimoni immund, i cridà amb una forta veu: «Deixa; què hi ha entre tu i nosaltres, Jesús Natzarè? ¿Has vingut a perdre'ns? Sé qui ets tu: el Sant de Déu». I el comminà Jesús, dient: «Calla, i surt d'ell!». I havent-lo tirat per terra el dimoni, sortí d'ell i no li feu cap mal. I s'esdevingué un gran estupor sobre tots, i parlaven els uns amb els altres, dient: «Què és aquesta paraula, que amb potestat i virtut impera els esperits immunds i surten?». I es divulgava la seva fama a tot arreu de la regió.

© Albada Editorial / evangeli.net

«I estaven meravellats de la seva doctrina, perquè la seva paraula era amb potestat»

Mn. Joan BLADÉ i Piñol
(Barcelona, Espanya)

Avui veiem com l'activitat d'ensenyar fou per a Jesús la missió central de la seva vida pública. La prèdica, però, de Jesús era molt distinta a la dels altres mestres i això feia que la gent se n'estranyés i se n'admirés. Certament, tot i que el Senyor no havia estudiat (cf. Jn 7,15), desconcertava amb els seus ensenyaments, perquè «la seva paraula era amb potestat» (Lc 4,32). El seu estil de parlar tenia l'autoritat de qui se sap el "Sant de Déu".

Precisament, aquella autoritat del seu parlar era el que donava força al seu llenguatge. Utilitzava imatges vives i concretes, sense sil·logismes ni definicions; paraules i imatges que extreia de la mateixa naturalesa quan no de la Sagrada Escriptura. No hi ha dubte que Jesús era bon observador, home proper a les situacions humanes: al mateix temps que el veiem ensenyant, també el contemplem a prop de les persones tot fent-los el bé (amb guaricions de malalties, amb expulsions de dimonis, etc.). Llegia en el llibre de la vida de cada dia experiències que li servien després per a ensenyar. Tot i aquest material tant elemental i "rudimentari", la paraula del Senyor era sempre profunda, inquietant, radicalment nova, definitiva.

La cosa més gran del parlar de Jesucrist era el compaginar l'autoritat divina amb la més increïble senzillesa humana. Autoritat i senzillesa eren possibles en Jesús gràcies al coneixement que tenia del

Pare i la seva relació d'amorosa obediència amb Ell (cf. Mt 11,25-27). És aquesta relació amb el Pare el que explica l'harmonia única entre la grandesa i la humilitat. L'autoritat del seu parlar no s'ajustava als paràmetres humans; no hi havia competència, ni interessos personals o lluïssor. Era una autoritat que es manifestava tant en la sublimitat de la paraula o de l'acció com en la humilitat i senzillesa. No hi va haver en els seus llavis ni la lloança personal, ni altivesa, ni crits. Mansuetud, dolcesa, comprensió, pau, serenor, misericòrdia, veritat, llum, justícia... foren l'aroma que envoltava l'autoritat dels seus ensenyaments.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Tot procedeix de l'amor, tot està ordenat a la salvació de l'home, Déu no fa res que no sigui amb aquesta finalitat» (Santa Caterina de Siena)

- «L'Evangeli és paraula de vida: no oprimeix les persones, al contrari, allibera els qui són esclaus de tants esperits malignes d'aquest món: tant l'esperit de la vanitat, l'afecció als diners, l'orgull, la sensualitat» (Francesc)

- «Que Déu permeti el mal físic i el moral és un misteri que només rep llum amb la mort i la resurrecció del seu Fill Jesucrist per vèncer el mal. La fe ens dóna la certesa que Déu no permetria el mal si no en fes sortir el bé per camins que no coneixerem plenament fins a la vida eterna» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 324)